

ת"פ 46952/11/16 - מדינת ישראל נגד אמית בר און

בית משפט השלום בקרית

ת"פ 46952-11-16 מדינת ישראל נ' בר און(עצור
בפיקוח)

לפני
בעניין: כבוד השופט יוסי טורס
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אמית בר און

הנאשם

גזר דין

כתבי האישום וההליכים

1. הנאשם הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בשני אישומים. באישום הראשון הורשע הנאשם בעבירה של הסגת גבול, לפי סעיף 447 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין) ובעבירה של גניבה, לפי סעיף 384 לחוק העונשין. בהתאם לממצאים שנקבעו בהכרעת הדין, ביום 11.11.16 נכנס הנאשם לביתם של המתלוננים, דרך תריס של אחד מחלונות הבית, ונטל מצלמת אבטחה שתיעדה את שהתרחש בבית. באישום השני הורשע הנאשם בעבירה של גניבה, לפי סעיף 384 לחוק העונשין, בכך שביום 4.11.16 גנב מדלפק קבלה בבית מלון בנהריה מכשיר טלפון עשוי עץ, המשמש כפרטי נוי (להלן - התיק העיקרי).

2. להשלמת התמונה ייאמר כי בכתב האישום יוחסה לנאשם עבירה של התפרצות למקום מגורים בכוונה לבצע גניבה או פשע, לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין, אך כאמור, לאחר שמיעת הראיות, קבעתי כי לא עלה בידי התביעה להוכיח את יסודות עבירת ההתפרצות ומחומר הראיות עלה כי הנאשם עבר עבירה של הסגת גבול ועבירת גניבה, ובהן הוא הורשע.

3. עוד יצוין כי לאחר ההרשעה כאמור, התבקש תסקיר מטעם שירות המבחן. התברר כי הנאשם הורשע בעבירה נוספת בבית משפט השלום בתל אביב ושירות המבחן התבקש להגיש תסקיר אף בתיק האחר. בשלב זה נאלצתי להמתין תקופה ארוכה לצורך סנכרון בין שני ההליכים לאור אפיק שיקומי שהסתמן בעניינו של הנאשם. בשלב מסוים, החליט בית המשפט בתיק האחר לבטל את ההרשעה על מנת לאפשר לנאשם לצרף תיק זה בפני וכך היה. יצוין כי בתיק האחר (ת"פ 59317-07-13 (להלן - התיק המצורף)) הורשע הנאשם בעבירה של התפרצות למקום מגורים בכוונה לבצע גניבה או פשע, לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין, גניבה, לפי סעיף 384 לחוק העונשין והיזק לרכוש

במזיד, לפי סעיף 452 לחוק העונשין. במקרה זה, ביום 31.3.13 שבר הנאשם שלב בתריס בדירת קרקע, הכניס ידו דרך החלון ונטל מהדירה ארנק ובו סך של 1,000 ₪ במזומן ושתי טבעות נישואין.

תסקירי שירות המבחן

4. שירות המבחן נדרש לעניינו של הנאשם מספר לא מבוטל של פעמים, הן במסגרת התיק העיקרי והן במסגרת התיק המצורף. רק בתיק העיקרי הוגשו שישה תסקירים ובתיק המצורף הוגשו גם מספר לא מבוטל של תסקירים. אביא להלן בקצרה את שפורט בתסקירים ומטעמים של צנעת הפרט יובאו עיקרי הדברים בלבד.

הנאשם הוא רווק, כבן 36, ולאחרונה הפך לאב. אמו ואחיו נפטרו בנסיבות טרגיות ואביו אינו מתגורר בארץ. הנאשם עשה שימוש בסמים, לדבריו, מיד עם שחרורו משירותו הצבאי, וצריכת הסמים גברה לאחר ששכל את אחיו ואמו. הנאשם מוכר לשירות המבחן מהליכים קודמים שנוהלו נגדו, ואף היה תחת צו פיקוח בעת ביצוע העבירות בתיק העיקרי. לחובתו ארבע הרשעות קודמות בעבירות סמים ורכוש בעיקר, והוא אף ריצה מספר מאסרים בכליאה, האחרון שבהם בשנת 2010. שירות המבחן התרשם כי הנאשם קיבל אחריות על מעשיו וכי הוא מביע מוטיבציה לטיפול. ברוח דברים אלו, שולב הנאשם בהצלחה בטיפול במסגרת היחידה לטיפול בהתמכרויות. הליך הטיפול ידע עליות ומורדות, והתבקשו מספר דחיות על ידי שירות המבחן לצורך בחינת ניקיונו של הנאשם מסמים. לבסוף המליץ שירות המבחן להעמיד את הנאשם בצו מבחן למשך 12 חודשים, להאריך המאסר המותנה התלוי ועומד נגדו ולהחתימו על התחייבות.

חוות דעת הממונה על עבודות השירות

5. במסגרת התיק המצורף הופנה הנאשם לממונה על עבודות השירות, אך הממונה סירב לקבלו בשל שימוש בסמים. במסגרת התיק העיקרי הפניתי שוב את הנאשם לממונה על עבודות השירות (לאור הבדיקות הנקיות כפי שדיווח שירות המבחן), ואכן ביום 18.12.18 ניתנה בעניינו חוות חיובית.

טיעוני הצדדים לעונש והראיות

6. הטיעונים לעונש התפרסו על פני מספר ישיבות בשל ההפניות המרובות לשירות המבחן, לחוות דעת ממונה וצירופו של התיק הנוסף. אסכם להלן את טיעוני הצדדים.

7. ב"כ המאשימה הפנה לחומרת העבירות וריבויין. נטען כי הערכים המוגנים שנפגעו הם בטחונו האישי של הפרט ופגיעה בקניינו. ביחס למתחם העונש ההולם נטען לשני מתחמים שונים לכל אישום, כך שבאישום הראשון (בתיק

העיקרי) המתחם נע בין 7 חודשי מאסר בפועל ועד 18 חודשי מאסר בפועל, ובאישום השני נטען כי המתחם נע בין מאסר על תנאי ועד 6 חודשי מאסר. בעניין התיק המצורף נטען למתחם הנע בין 12 חודשי מאסר ועד 24 חודשים. ביחס לעונש הראוי לנאשם הגיש ב"כ המאשימה את גיליון הרשעותיו (ע/1) וטען כי לחובתו מאסר על תנאי חב הפעלה (ע/5) שיש להפעילו. לאור כל זאת עתרה המאשימה להשית על הנאשם עונש מאסר בפועל המצוי ברף העליון של המתחם, להפעיל את המאסר המותנה במצטבר וכן להטיל קנס ופיצוי.

8. ב"כ הנאשם לא הקל ראש בחומרת העבירות שעבר הנאשם, אך הפנה לנסיבות ביצוע העבירות כפי שנקבעו בתיק העיקרי. ביחס לתיק המצורף נטען כי מדובר בהתפרצות במדרג נמוך לאור כך שהנאשם רק הכניס את ידו דרך החלון. הסנגור טען כי הנאשם מצוי בשלב טוב בחייו, הוא נקי מסמים, צפוי להפוך לאב ושירות המבחן סבור כי יש ליתן לו הזדמנות להמשיך בהליך חיובי זה. לאור כך ביקש הסנגור לאמץ את המלצת שירות המבחן ולהימנע מכליאת הנאשם. בעניין זה הוסיף הסנגור כי הנאשם היה עצור בתיק זה שלושה חודשים מאחורי סורג ובריה ועוד שישה חודשים בתנאי איזוק אלקטרוני.

9. הנאשם בדברו האחרון העיד כי כיום אינו צורך סמים ואלכוהול, והוא עתיד להפוך לאב בקרוב. כן תיאר את השפעת ההליכים המשפטיים על חייו ואת רצונו להמשיך בהליך הטיפול.

דין והכרעה

מתחם העונש ההולם

10. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, על בית המשפט לגזור את הדין לאחר קביעת מתחם ענישה ההולם את העבירה בנסיבותיה. בעת קביעת מתחם העונש ההולם מתחשב בית המשפט בעקרון המנחה בענישה - הלימה, בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, על פי סעיף 40ט' לחוק העונשין. טרם שיעשה כן, עליו לקבוע האם העבירות בהן הורשע הנאשם מהוות אירוע אחד, או שמא מספר אירועים בהתאם לסעיף 40ג'(א) לחוק העונשין. לאחר קביעת המתחם יש להחליט אם ראוי לסטות ממנו, לקולה או לחומרה, שאחרת ייגזר העונש בגדרי המתחם שנקבע.

11. בענייננו ברי שאין לראות בשני כתבי האישום הנפרדים משום אירוע אחד והדברים ברורים, שכן חרף הדמיון בעבירות אין כל קשר הדוק בין שתי העבירות (ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.14); ע"פ 2519/14 קיעאן נ' מדינת ישראל (29.12.14); ע"פ 12662-08-17 מדינת ישראל נ' יעקב כהן (26.10.17) שם נקבע ביחס לכתב אישום שכלל מספר התפרצויות לדירה כי יש לראות בכל התפרצות אירוע נפרד, חרף הדמיון בביצוע והשיטתיות). יתרה מזו, גם בתיק העיקרי נכון לראות בכל אישום כאירוע נפרד, שכן זולת נטייה לעבריינות אין לראות כל קשר בין העבירות.

עם זאת, אבהיר כבר עתה שבכוונתי להטיל עונש אחד בגין מכלול האירועים, שכן ענישה נפרדת נראית בעיני מלאכותית משהו.

עוד אבהיר כי לאור הדמיון שבין האירועים, פירוט השיקולים לקביעת המתחמים יעשה ללא הפרדה בין האירועים, אלא אם הדבר יתחייב בשל אופי הדיון וייחודיותו של אירוע מסוים.

12. **הערכים המוגנים בבסיס העבירות:** פריצה לבית מגורים, לרבות באמצעות כניסה המוגדרת כהסגת גבול "בלבד", גורמת לפגיעה קשה בשלוות רוחו ובפרטיותו של בעל הדירה ובזכותו לחוש בטוח בביתו. לעניין זה יפים דבריו של בית המשפט העליון בע"פ 7453/08 **מדינת ישראל נ' אואזנה** (31.12.08):

"לגישתי, כינוי עבירות של פריצה וגניבה מבתים, רק כ"עבירות נגד הרכוש" (כפי שמקובל לקרוא לעבירות מסוג זה), הינה הגדרה מוטעית. זאת מאחר שפריצה לביתו של אדם, טומנת בחובה לעיתים קרובות לא רק נזק כלכלי רב, אלא גם צער ועוגמת הנפש הנגרמים לקרבנות של עבירות אלה. הנה כי כן, אין מדובר בעבירות נגד רכוש גרידא, אלא בעבירות המפרות את פרטיותו של האדם בצורה הגבוהה ביותר. זאת ועוד הגדרת עבירות אלו כ"עבירות רכוש", נותנת תחושה מצמצמת וקונוטציה שגויה - לסובבים, באשר למהות העבירות שהתבצעו, הפוגעות במהות המתמצית באמירה: "ביתו של אדם - מבצרו". ברגע שביתו של אדם נפרץ, תחושת חוסר אונים וחוסר ביטחון ממלאת את ליבו. הנה כי כן, הפריצה אינה רק לבית - מבחינה פיזית, אלא בעיקרה חדירה לתוך התא האישי-משפחתי השמור ביותר של האדם."

13. **נסיבות הקשורות בביצוע העבירה -**

(-) ביחס לתיק העיקרי אציין כי הנאשם הורשע בעבירה של הסגת גבול, תחת התפרצות. עם זאת, אין בכך להמעיט מחומרת המעשה, שכן תהא מטרתו של הנאשם אשר תהא, עדיין מדובר בכניסה ללא רשות לביתו של אדם. יש לזכור עוד הנאשם נטל מהדירה את מצלמת האבטחה ולא השיבה עד היום. עם זאת, בגדר נסיבות ביצוע העבירה יש להביא בחשבון את מערכת היחסים שבין הצדדים אשר לא הובהרה עד תום. באישום השני גנב הנאשם פריט נוי פשוט וזול יחסית. הפריט הושב אמנם למתלוננת, אך שבור ושלא בשל חרטה כלשהי של הנאשם.

(-) ביחס לעבירות בתיק המצורף, אציין כי ההתפרצות בוצעה בשעת לילה מאוחרת, בה לרוב מצויים בעלי הבית בביתם. נסיבה זו מוסיפה לחומרה בשל הסיכוי להסלמה ממפגש עם הנוכחים בדירה, שצפויים להימצא בה לאור השעה. עם זאת, יש לציין כי לא מדובר בפריצה "קלאסית" אלא בהחדרת יד בלבד לחלון ומכאן שהאירוע דומה יותר לגניבה מאשר לפריצה לדירה מבחינת הפגיעה בערכים. ביחס לנזק שנגרם אציין כי הנאשם גנב ארנק ובו סך של 1,000 ₪ במזומן, ושתי טבעות נישואין, אשר לא הושבו למתלוננים.

14. **מדיניות הענישה:** לצורך בחינת מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות של פריצה לדירת מגורים ניתן להפנות לפסקי הדין הבאים: רע"פ 10551/09 **יורובסקי נ' מדינת ישראל** (7.1.10), בו הוטלו על הנאשם 15 חודשי מאסר בגין פריצה לדירה, תוך הפעלת מאסר מותנה; עפ"ג 8332-08-10 **אבו סיאם נ' מדינת ישראל** (7.10.10), בו נגזרו על הנאשם בגין עבירות של התפרצות למקום מגורים וגניבה 18 חודשי מאסר; ע"פ 43816-01-11 **חליאלה נ' מדינת**

ישראל (4.3.11), בו נגזרו על נאשם שהורשע בעבירות של התפרצות למקום מגורים וגניבה 15 חודשי מאסר; ת"פ 12697-11-15 **מדינת ישראל נ' מורוזוב (8.7.18)**, בו נגזרו על הנאשם בגין עבירות של התפרצות למקום מגורים וגניבה 11 חודשי מאסר בפועל; רע"פ 8637/14 **וואליד עבאסי נ' מדינת ישראל (13.01.15)**, בו הורשע נאשם בשני אירועים של התפרצויות לדירות וגניבות. בית משפט השלום קבע מתחם הנע בין 10 חודשי מאסר לבין 24 חודשי מאסר וגזר על הנאשם עונש של 16 חודשי מאסר לריצוי בפועל. בערעור הוקל עונשו של הנאשם ל-12 חודשי מאסר, ובקשת רשות ערעור לבית המשפט העליון נדחתה; רע"פ 916/17 **בוסקילה נ' מדינת ישראל (18.4.17)**, בו הורשע נאשם בעל עבר פלילי מכביד בעבירה של התפרצות למקום מגורים וגניבה ונגזרו עליו 18 חודשי מאסר בפועל והופעל מאסר על תנאי של 10 חודשים במצטבר. ערעורו לבית המשפט המחוזי וכן בקשת רשות ערעור לבית המשפט העליון נדחו; ת"פ 39297-02-18 **מדינת ישראל נ' ערגי (27.6.18)**, בו נגזרו על נאשם שהורשע בעבירות של התפרצות לדירת מגורים, גניבה, החזקת כלי פריצה והחזקת סם שלא לצריכה עצמית 16 חודשי מאסר בפועל וכן הופעלו מאסרים מותנים.

מנגד, קיימים גם מקרים בהם הוטלו עונשים שלא כללו מאסרים בפועל, אלא לריצוי בעבודות שירות, בעיקר בשל שיקולים הקשורים לנסיבות אישיות. ראה: עפ"ג 44274-01-12 **גליקסמן נ' מדינת ישראל (21.2.13)**; ע"פ 23525-01-13 **מדינת ישראל נ' קעדאן (13.6.13)**; ע"פ 48422-02-13 **ניסנוב נ' מדינת ישראל (11.7.13)**; ת"פ 27447-06-12 **מדינת ישראל נ' מסלטי (13.6.13)**; ת"פ 39168-07-17 **מדינת ישראל נ' כהן (20.6.18)**;

15. לאור כל זאת, אני בדעה כי מתחם העונש ההולם את העבירות מושא התיק העיקרי באישום מס' 1 נע בין שישה חודשי מאסר ועד 15 חודשי מאסר ובאישום מס' 2 נע המתחם בין קנס ועד מספר חודשי מאסר בפועל שניתן לשאת בעבודות שירות. ביחס לתיק המצורף, נע מתחם הענישה בין מספר חודשי מאסר שניתן לשאת בעבודות שירות ועד שנת מאסר.

קביעת עונשו של הנאשם

16. קביעת עונשו של הנאשם מעמדת בין שני השיקולים המנחים בענישה - הלימה ושיקום. המעשים שביצע הנאשם חמורים, וככלל ראויים לתגובה עונשית הולמת. עברו של הנאשם מחמיר וכולל עבירות רכוש, סמים והונאה. מכלול נתונים זה תומך, בהיעדר נסיבות חריגות, בהטלת עונש מאסר משמעותי, תוך העדפת שיקולי ההלימה. עם זאת, לא ניתן להתעלם מהשינוי המשמעותי שעבר ועודנו עובר הנאשם; מההליך הטיפולי בו הוא נתון; מגמילתו מסמים; וכן מכך שלא נפתחו נגדו תיקים חדשים מאז ביצוע העבירות בתיק העיקרי. נתונים אלו מטים את הכף לעבר העדפת הפן השיקומי.

17. כידוע, בהתאם לסעיף 40ד' לחוק העונשין, רשאי בית המשפט לחרוג לקולה ממתחם הענישה שקבע, אם מצא כי "הנאשם השתקם או כי יש סיכוי של ממש שישתקם". בעניין זה נקבע כי "מבלי לקבוע מסמרות, ניתן לציין ששילוב בין שינוי מהותי בהתייחסות הרגשית לאירוע העבירה המתבטא בנטילת אחריות, כפרה והבעת אמפתיה לנפגעי העבירה לבין אינדיקציות אובייקטיביות לקיומו של תהליך שיקומי-טיפולי מוצלח וחזרה לדרך הישר, עשוי להצביע על "סיכוי של ממש לשיקום" כלשונו של סעיף 40ד(א)" (ע"פ 6637/17 **אליזבת קרנדל נ' מדינת ישראל (18.4.18)**).

פסקאות 23-25 לפסק דינה של כבוד השופטת ברק-ארז).

18. יישום דברים אלו על הנאשם שלפני מביא למסקנה לפיה הוכחו בעניינו סיכויי שיקום ממשיים. כאמור, שירות המבחן התרשם כי הנאשם מאס באורח החיים העברייני ופניו לשיקום. חוות הדעת של גורמי הטיפול בעניינו חיוביות וההתרשמות היא מהליך טיפולי מוצלח, שיש להמשיך ולהתמיד בו, לצד אפיקי טיפול נוספים. בהקשר זה אציין כי גמילה מסמים אינה הליך פשוט, והיא עלולה להיות רצופה עליות וירידות, והדברים ברורים. כיום מצוי הנאשם "במקום אחר" ודומה שהוא עולה על מסלול נכון לחיים נורמטיביים. מזה תקופה ארוכה הוא מצוי בהליך טיפולי, אשר הביא לשינוי חשיבה והתנהגות. תמיכה בהליך שיקומו של הנאשם תניב תוצאה חיובית לא רק עבורו אלא גם עבור החברה. נסיבות המקרה הכוללות ובהן נסיבות חייו; חלופה הזמן; ההליך שעבר; והמלצת שירות המבחן, תומכות במסקנה לפיה נכון לאפשר לנאשם להמשיך בהליך השיקומי ולסטות בשל כך ממתחם הענישה ההולם (ראו: ע"פ 4944/15 **חסדי חן שרעבי ואח' נ' מדינת ישראל** (4.2.16)); ע"פ 779/15 **פלוגי נ' מדינת ישראל** (12.4.15)).

19. אדגיש עוד כי סבור אני שעונש מאסר בכליאה אינו הולם את נסיבות המקרה שכן יהיה בו להוריד לטמיון את הישגי הנאשם עד כה, שהרי עונש מאסר בכליאה אינו מתיישב עם צו מבחן (ראו סעיף 1 לפקודת המבחן) וראיתי במקרה זה חשיבות של ממש בהמשך הקשר של הנאשם עם שירות המבחן לצורך הצלחת הליך השיקום. יובהר כי הנאשם אינו מסיים את ההליך כעת, וככל שלא ישתף פעולה עם שירות המבחן, ובוודאי אם יעבור עבירה נוספת, יחודש ההליך נגדו והוא יישא בעונש ההולם את מעשיו (עפ"ג 39953-11-13 **סבח נ' מדינת ישראל** (23.1.14)). עוד אציין בעניין זה כי הנאשם היה נתון במעצר (ממש) במשך כשלושה חודשים ולאחר מכן במעצר באיזוק אלקטרוני למשך כשישה חודשים נוספים. אף נתון זה תומך בהקלה עם הנאשם עד כדי הימנעות מהטלת עונש בכליאה.

20. עם זאת, אין מקום לדעתי להסתפק בהארכת המאסר המותנה, אלא העונש ההולם בנסיבות המקרה הוא מאסר בעבודות שירות בצד צו מבחן. אכן, עונש מאסר בכליאה אינו הולם את נתוני המקרה ויש להימנע ממנו (להשפעותיו השליליות של עונש מאסר ראו **דו"ח הועדה הציבורית לבחינת מדיניות הענישה והטיפול בעבריינים**, 2015 (המכונה "דו"ח ועדת דורנר"); כן ראו, בג"צ 1892/14 **האגודה לזכויות האדם בישראל ואח' נ' השר לבטחון פנים ואח'** (13.6.17), פסקה קכו' לפסק דינו של המשנה לנשיאה רובינשטיין). עם זאת, הימנעות מענישה מוחשית כלל, אינה ראויה לדעתי. האיזון הראוי הוא בהטלת עונש מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות. אינני סבור שיהיה בכך על מנת לפגוע בסיכויי שיקומו של הנאשם, ומנגד - יש בעונש זה לבטא נכונה את היחס שבין חומרת העבירות (ורביון) לבין הצורך להביא בחשבון את סיכויי שיקומו. עם זאת, במסגרת שיקולי השיקום (וההתחשבות בתקופה בה שהה באיזוק אלקטרוני), אורה על הפעלת העונש המותנה בחופף לעונש המאסר שיוטל, תוך שלא אנכה את תקופת מעצרו של הנאשם מאחורי סורג ובריח. בכך יושג לדעתי תמהיל עונשי הולם וראוי.

21. אשר על כן, לאחר שבחנתי את מכלול השיקולים, הן לקולה והן לחומרה, אני מחליט להטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר למשך 6 חודשים.

ב. אני מורה על הפעלת עונש מאסר מותנה בן חמישה חודשים שהוטל על הנאשם בת"פ 26343-08-13 (שלום קריות) מיום 29.12.14.

הנאשם יישא בעונש המאסר אותו הטלתי ובעונש המאסר המותנה אותו הפעלתי, בחופף כן
שסה"כ מוטלים על הנאשם 6 חודשי מאסר בפועל.

הנאשם יישא בעונש זה בדרך של עבודות שירות בהתאם לחוות דעת הממונה מיום 18.12.18. הובהר לנאשם שעליו לבצע את עבודות השירות לשביעות רצון הממונה וכי אם לא יעשה כן ניתן יהיה להפקיע את העונש והוא יישא ביתרת התקופה בכליאה. על הנאשם להתייצב במשרדי הממונה ביום 31.1.19 לצורך תחילת ריצוי עונשו.

ג. **מאסר על תנאי למשך 4 חודשים** והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור במשך שלוש שנים כל עבירה שעניינה שליחת יד ברכושו של הזכות. למען הסר ספק, עבירה לפי סעיף 413 לחוק העונשין אינה נכללת בגדרי עבירות התנאי.

ד. **אני מעמיד את הנאשם בפיקוח שירות המבחן למשך 12 חודשים.** הובהר לנאשם, בלשון פשוטה, כי עליו למלא אחר הוראות שירות המבחן וכי אם לא יעשה כן ניתן יהיה להפקיע את הצו להטיל עליו ענישה נוספת.

ד. **פיצוי למתלוננים** כמפורט להלן:

1,000 ₪ לע.ת מס' 20 בתיק העיקרי.

5,000 ₪ לע.ת מס' 2 בתיק המצורף.

הפיצויים ישולמו במזכירות בית המשפט ב- 4 תשלומים שווים ורצופים החל מיום 1.2.19; לא ישולם אחד התשלומים במועד, תועמד היתרה לפירעון מידי. המאשימה תמסור למזכירות בתוך 14 יום את פרטי חשבונות הבנק אליהם יש להעביר את הפיצויים, ותיידע את המתלוננים בדבר תוכנו של גזר הדין.

זכות ערעור בתוך 45 יום.

המזכירות תשלח את גזר הדין לממונה על עבודות השירות למעקב וכן לשירות המבחן.

ניתן היום, ט"ו טבת תשע"ט, 23 דצמבר 2018, במעמד הצדדים.

עמוד 7

